

Talepapir

Arrangement: Udkast til besvarelse af samråds-
spørgsmål nr. AD og AI (Alm. del)
UUI stillet efter ønske fra Peter Skaarup
(DF)
Hvornår: 22. juni 2017

Udlændinge- og
Integrationsministeriet

10. februar 2017

Sags nr. 2017 - 2561
Akt-id 194452

DET TALTE ORD GÆLDER

Spørgsmål AD:

”Hvad kan ministrene oplyse om forhandlingerne med Marokko om en tilbagetagelsesaftale, og om vores nabolandes erfaringer med tilsvarende aftaler? Vil ministrene redegøre for dialogen med Marokko om udsendelse af Said Mansour?”

Spørgsmål AI:

”Hvad kan ministrene oplyse om den nye enhed til at sætte fart i udsendelserne og om udpegningen af ambassadør og attachéer på området? Har ministrene tænkt sig at anvende ”diplomatiske forsikringer” eller lignende initiativer for at få gennemført udsendelser?”

Tak for spørgsmålene.

[Indledning om spørgsmålet om fortrolighed]

Jeg vil gerne begynde dagens samråd med at følge op på min beslutning om, hvordan jeg fremover vil orientere Folketinget om fortrolige sager på udlændingeområdet.

Den nye procedure har også betydning for dagens samråd. Der er dele af de to samrådsspørgsmål, som jeg ikke vil kunne besvare i dag. Det kommer jeg tilbage til om et øjeblik.

Jeg vil dog gerne understrege, at jeg gerne vil give fyldstgørende oplysninger til Folketinget.

Regeringen og Folketinget har en fælles interesse i, at der kan udveksles fortrolige oplysninger. Det gør det muligt for regeringen at give Folketinget en grundig orientering, og det gør det muligt for Folketinget at føre kontrol med regeringen.

Men jeg kan ikke leve med, at oplysninger, der er givet til Folketinget i fortrolig form, bliver lækket til pressen.

Det har jeg desværre måtte konstatere er sket.

Det drejer sig om oplysninger, som et andet land har bedt os om at holde fortrolige. Hvis vi ikke kan holde sådanne oplysninger fortrolige, risikerer vi, at vi ikke kan samarbejde med andre lande, og det er alt afgørende på f.eks. udsendelsesområdet.

Jeg har derfor besluttet, at spørgsmål fra udvalget, hvor hensynet til udenrigs- eller sikkerhedspolitiske interesser nødvendiggør, at der afgives en fortrolig besvarelse, fremover besvares i Folketingets Udenrigspolitiske Nævn.

Jeg vil dog gerne understrege, at jeg fortsat agter at svare på alle andre spørgsmål.

Det betyder, at jeg fortsat vil svare på alle folketingsspørgsmål og samråd, hvor der ikke er behov for at videregive fortrolige oplysninger.

Jeg vil også blive ved med at besvare folketingsspørgsmål og samråd, hvor der er behov for at videregive fortrolige oplysninger af andre grunde end hensynet til Danmarks udenrigspolitiske eller sikkerhedspolitiske interesser.

Det kan være tilfældet, hvis besvarelsen af et spørgsmål vedrørende en konkret sag om f.eks. familiesammenføring, og det derfor vil være nødvendigt at videregive oplysninger om enkeltpersoners private forhold.

Vi har jo inden for dette område en god erfaring med, at disse ofte meget personlige oplysninger ikke går videre. Og derfor fortsætter den hidtidige praksis uændret på dette felt.

Denne nye procedure gælder også for dagens samråd.

[...]

Der vil [...] være visse oplysninger vedrørende brugen af diplomatiske forsikringer, som jeg ikke kan give udvalget i dag, fordi de er fortrolige af hensyn til Danmarks udenrigspolitiske interesser.

Det drejer sig om andre landes brug og overvejelser om brug af diplomatiske forsikringer.

Der spørges ikke direkte til det i samrådsspørgsmålet, men andre landes erfaringer indgår i regeringens overvejelser, og det havde været naturligt at give udvalget en generel orientering om disse landes erfaringer i dag.

Der er imidlertid tale om oplysninger, som vi har modtaget i fortrolig form fra de pågældende lande. Hensynet til vores samarbejde med andre lande betyder, at jeg ikke ved besvarelsen af denne del af spørgsmålet kan orientere om disse oplysninger.

Jeg vil senere i min tale sige lidt om regeringens overvejelser om brugen af diplomatiske forsikringer, men jeg vil allerede nu gerne understrege, at brugen af diplomatiske forsikringer er et meget vanskeligt og følsomt spørgsmål. En uønsket offentlig omtale kan vanskeliggøre eller umuliggøre mulighederne for at samarbejde om brugen af diplomatiske forsikringer i forhold til konkrete lande og konkrete sager.

[...]

[Generelt om udsendelse]

Jeg vil gerne starte med at besvare spørgsmålet om den nye udsendelsesenhed.

Som jeg har sagt mange gange før: afviste asylansøgere har ikke ret til at opholde sig her i Danmark, og de har derfor pligt til at udrejse.

Udrejser de ikke frivilligt, skal politiet sørge for, at de bliver sendt ud af landet – om nødvendigt med tvang.

Realiteten er dog, at der er en gruppe afviste asylansøgere her i landet, som vi af forskellige grunde for tiden ikke kan udsende. Det skyldes grundlæggende, at de pågældende nægter at udrejse frivilligt, og at hjemlandet afviser at samarbejde om at få de pågældende sendt hjem med tvang.

Regeringen har allerede iværksat en række initiativer for at styrke udsendelsesarbejdet.

Ja, jeg vil faktisk vove den påstand, at den nuværende regering gør mere, end nogen tidligere regering har gjort.

Det er et område, som jeg selv bruger rigtig meget tid på, men jeg vil ikke lægge skjul på, at det ikke er nemt at få sat gang i udsendelserne.

Vi kan ikke bare sende de afviste asylansøgere hjem. Det kræver, at vi samarbejder med hjemlandene, men det er

ikke alle hjemlande, der er lige nemme at samarbejde med.

Det er netop en af hovedopgaverne for den nye udsendelsesenhed.

Udsendelsesenheden er en enhed i mit ministerium. Den blev etableret den 1. april og har til opgave at få sat yderligere gang i udsendelserne.

Enheden består af 7 medarbejdere.

Enheden omfatter bl.a. to udlændingeattachéer, som skal udsendes til henholdsvis Afghanistan og Kenya. De vil blive udsendt efter sommerferien.

Det er meningen, at udlændingeattachéerne – ud over at skulle dække de lande, som de bliver udsendt til – også skal dække de omkringliggende lande.

Udlændingeattachéerne skal sikre en tæt og vedvarende kontakt med hjemlandet og opbygge et godt forhold til modtagerlandet. Dette er ofte helt afgørende for, at vi kan gennemføre udsendelserne.

Attachéerne skal f.eks. også hjælpe i forbindelse med konkrete udsendelser. Der opstår løbende mange spørgsmål, som bedst løses ved en tæt kontakt mellem Danmark og modtagerlandet.

Erfaringerne fra vores seneste udlændingeattaché i Kabul – og erfaringer fra Norge – peger på, at udstationerede attachéer er et godt redskab for at fremme udsendelser.

De to attachéer kan dog ikke dække alle udsendelseslande. Vi har derfor også ansat en udsendelsesrådgiver.

Udsendelsesrådgiveren er begyndt sit arbejde med base i mit ministerium i København. Men tanken er, at udsendelsesrådgiveren skal kunne sættes ind i de lande, hvor der er behov for en særlig indsats over for hjemlandets myndigheder.

Udsendelsesrådgiveren er altså tænkt som en slags flyvende udlændingeattaché.

[Udsendelsesambassadøren]

Endelig er der i regi af Udenrigsministeriet udpeget en udsendelsesambassadør, som tiltræder den 1. august i år.

Ambassadøren skal først og fremmest understøtte vores indsats på udsendelsesområdet. Ambassadøren skal – sammen med navnlig attacheerne og udsendelsesrådgiveren – hjælpe med at få sat skub i samarbejdet med modtagerlandene.

Udpegningen af en udsendelsesambassadør sender et klart signal til hjemlandene om, at udsendelse er meget højt prioriteret af den danske regering.

[Styrket indsats for at fremme frivillige udrejser]

Lad mig runde denne del af samrådet af med at sige, at udsendelsesenheden ikke kun skal arbejde for at styrke samarbejdet med hjemlandene. Enheden skal også styrke indsatsen her i landet.

Jeg ser gerne, at flere afviste asylansøgere vælger at udrejse af landet frivilligt. De har ingen fremtid i Danmark og jo flere, der udrejser frivilligt, jo nemmere og billigere er det for Danmark.

Enheden arbejder derfor bl.a. sammen med Udenrigsministeriet om etablering af modtagelses- og reintegrationsprogrammer i hjemlandene for at fremme frivillig hjemrejse.

[Tilbagetagelsesaftale med Marokko og vores nabolandes erfaringer med tilsvarende aftaler]

Jeg vil nu besvare den del af spørgsmålet, som handler om udsendelse af afviste asylansøgere til Marokko.

Marokko er et af de lande, som vi har særlig fokus på. Der har været en periode, hvor samarbejdet har været præget af visse vanskeligheder, men vi kan i dag konstatere, at det er lykkedes at få etableret et generelt set godt samarbejde med Marokko.

Der er således i år udsendt eller udrejst 12 personer. Det er efter min opfattelse meget tilfredsstillende, selv om det måske ikke lyder af meget.

Det helt afgørende er dog, at der er et velfungerende samarbejde mellem vores politi og de marokkanske myndigheder, og at vi således kan gennemføre tvangsmæssige udsendelser.

Jeg håber og forventer, at det gode samarbejde fortsætter.

Konkret er det lykkedes at få udsendt en række afviste asylansøgere til Marokko.

Vi har aktuelt ikke nogen planer om at indgå en tilbagetagelsesaftale med Marokko, fordi der efter regeringens opfattelse ikke er behov for det.

Jeg vil gerne her minde om regeringens grundlæggende holdning til spørgsmålet om tilbagetagelsesaftaler:

Vores udgangspunkt er, at alle lande har en pligt til at tage imod egne statsborgere – også selvom de sendes hjem med tvang.

Der er derfor ikke er behov for at regulere hjemsendelse i en tilbagetagelsesaftale. Hjemlandene har pligt til at samarbejde om udsendelse – også uden en aftale.

Nogle lande stiller imidlertid som betingelse for at samarbejde om tvangsmæssig udsendelse, at der udarbejdes en formel tilbagetagelsesaftale. Hvis et hjemland stiller

krav herom, så er det selvfølgelig noget, som vi ser nærmere på.

Og lad mig understrege, at Marokko indtil videre ikke stiller krav om en tilbagetagelsesaftale på udsendelsesområdet.

[Andre landes erfaringer med Marokko]

Jeg har inden samrådet givet en kort skriftlig redegørelse for vores nabolandes erfaringer med udsendelse af afviste asylansøgere til Marokko.

Jeg kan henvise til min besvarelse af spørgsmål nr. 491 fra udvalget.

Helt kort kan jeg oplyse, at der ser ud til at være skiftende erfaringer med både indgåelse af tilbagetagelsesaftaler og udsendelsesmulighederne til Marokko.

Flere lande oplever bl.a. problemer med lange sagsbehandlingstider i forbindelse med identifikation og udstedelse af rejsedokumenter hos de marokkanske myndigheder. Sådanne problemer oplever vi også ind i mellem,

men som nævnt går vores samarbejde med Marokko grundlæggende fint.

[Diplomatiske forsikringer]

Jeg vil her til sidst vende mig mod den del af spørgsmålet, der handler om diplomatiske forsikringer.

Der spørges til, om ministeriet har tænkt sig at anvende diplomatiske forsikringer eller lignende initiativer for at få gennemført udsendelser.

Jeg skal her først understrege, at diplomatiske forsikringer er en helt særlig ordning, som vil kunne anvendes til at udsende udlændinge, der opholder sig her i landet på tålt ophold.

Udlændinge på tålt ophold befinder sig her i landet, fordi de ikke kan udsendes på grund af risiko for dødsstraf og andre overgreb i hjemlandet. En diplomatisk forsikring er en udsendelsesaftale, hvor hjemlandet forpligter sig til at sikre, at den udsendte ikke udsættes for overgreb ved tilbagevenden.

Der er altså tale om en helt særlig ordning, som ikke er en del af det almindelige arbejde med udsendelse af afviste asylansøgere, men som retter sig mod udlændinge på tålt ophold.

Det er mit klare udgangspunkt, at udlændinge på tålt ophold skal udsendes, så snart det er muligt.

Derfor vil jeg gerne undersøge, om vi kan anvende diplomatiske forsikringer med henblik på at udsende udlændinge på tålt ophold.

Det er vi i fuld gang med.

Men jeg har sagt det før, og jeg siger det gerne igen: Der er tale om et område med meget begrænsede muligheder og et meget snævert råderum. Der er således en række betingelser, der skal være opfyldt, før der kan anvendes diplomatiske forsikringer. Der skal f.eks. være et stabilt regime i det land, som man indgår en aftale med. Der skal også stables en aftale på benene om efterfølgende overvågning, så vi kan sikre, at aftalen rent faktisk bliver overholdt.

Der er kort sagt store juridiske, praktiske og økonomiske udfordringer forbundet med at indgå sådanne aftaler. Så det er ikke nemt.

Tak for ordet.